

DÜNYANIN FÂNİLİĞİ*

Es-selâmü aleyküm ve rahmetu'llâhi ve berekâtühû!..

Aziz ve sevgili Akra dinleyicileri! Size orta Avustralya'dan, yâni biraz kıyılardan içeride Venmark denilen bir meyvacılık, sebzeçilik şehrinde telefon ediyorum.

Allah hepinizden razı olsun, cumanız mübarek olsun...

a. Her Gün Bir Cüz Kur'an-ı Kerim Okuyalım!

Biliyorsunuz, Ramazan'ın bizden ayrılmasından itibaren yirmi günden fazla geçti. Ramazan'dan sonra müslümanların en çok dikkat etmesi gereken nokta, Ramazan'da kazandığımız güzel alışkanlıkları Ramazan'dan sonra elden kaçırmamak, kaybetmemek; iyi evsafı tekrar bozmamak... Pırıl pırıl parlamış, nurlanmış olan şeyleri tekrar tozlanıp paslanmış hale getirmemek çok önemli!.. Çok dikkat etmek lâzım, hepimiz uyanık olmalıyız.

Ramazan'da güzel şeyler kazandık, meselâ sabrı öğrendik. Ramazan sabır ayıdır, oruç tutarak sabrı öğrendik. Sabrı nasıl öğrendik?.. İnsanın en çok muhtaç olduğu şey nedir: Kendisinin yaşamı için gerekli olan su, gıda... Onları bile karşımızda dururken yememeyi, içmemeyi, böylece kendimizi tutmayı, sabretmeyi öğrendik. Demek ki, sabır işinde devamlı olmalıyız, bu güzel vasfı kaybetmemeliyiz.

Sabrın çeşitleri var: Birincisi ibadetleri yapmağa devam için sabır... İşte bu sabra, *sebat* diyoruz. Sebatlı olmak, bu önemli... Bir de bir işi yapacağı zaman insan, çeşitli meşakkatlerle, zorluklarla karşılaşır. O zorluklara göğüs germek, tahammül etmek, yâni yılmamak; bu da bir çeşit sabır.

Bir de insan çeşit çeşit, cazibeli, avantajlı, avantalı... Bunları mahsustan kullanıyorum, külhânî edebiyatta mevcut olduğundan; bazı insanların gözlerini açarak, ağzının suyu akarak atıldığı günahlar vardır, haramlar vardır. Tatlıdır, caziptir ama günahtır, haramdır, yasaktır, yapılmaması gerekiyor. Cazibelidir ama, onlara karşı da insanın kendisini tutması lâzım! O cazibesine kapılıp da günaha düşmemesi lâzım!..

Sabrı öğrendik. Sebat olsun, tahammül olsun, ibadetleri yapmakta insanın dişini sıkması olsun; günahların cazibesine rağmen günahlara kapılmamak, direnmek, kendisini korumak, kollamak, takvâyâ sahib olmak olsun; bunların hepsi güzel vasıflar... Ramazanda bunların bir ay talimini yaptık, idmanını yaptık. Askerin meselâ, sabahtan akşama bazı şeyleri yapa yapa, o işi artık alt şuuruna iyice yerleşmiş olarak, rüyada bile otomatik olarak yapması durumu olduğu gibi, güzel şeyleri devam ettirmemiz lâzım!.. Bunları yaptık yaptık, bundan sonra da devam etmeliyiz.

Güzel alışkanlıklarımızdan birisi de Kur'an-ı Kerim okumaktı. Ramazan'da otuz günde bir hatim tamamlansın diye her gün bir

cüz okunuyordu. Ramazan yirmi dokuz gün sürse bile, biraz acele ediliyordu, otuz cüz tamamlanıyordu Ramazan'da... Bence Ramazan'dan sonra da Kur'an-ı Kerim'le olan bu güzel bağlantımız devam etmeli, her gün bir cüz okunmalı, takib edilmeli!.. Hafızlar okumalı, cemaatler de takib etmeli...

Sonra yine Ramazan'da, hep camiye gitmeğe alıştık. Herakşam mutlaka, iftardan sonra ne yapıp yapıp camiye gidiyorduk, cemaatle namaz kılıyorduk. Biliyorsunuz cemaatle namaz kılmak, evde namaz kılmaktan en aşağı yirmi yedi kat sevaplı... Eğer gittiği cami bir mahalle mescidi ise, cuma kılınmayan bir namazgâh ise, sevap yirmi yedi kattır. Cuma namazı kılınan büyük bir mescid ise, *el-mescidü'l-câmi'* derler Araplar böyle büyük mescidlere; işte orada sevap elli mislidir.

Cemaate alıştık. Bu da güzel bir alışkanlıktı. Yemeği yiyorduk, her ne pahasına olursa olsun, teravih namazı kılacağız diye camiye gidiyorduk. Ne kadar güzel... Bu alışkanlıkları devam ettirmek lâzım!

Ramazan'dan sonra cemaatten kopmak, Ramazan'dan sonra Kur'an'ı rafa kaldırmak, Ramazan'dan sonra sabrı bir tarafa bırakmak, Ramazan'da edindiği güzellikleri unutmak doğru değil... İşte biz de bu cümleden olarak, bu düşüncelerle, arkadaşlarımızla burada karar verdik, size de iletiyoruz ki, siz de yapın diye; her gün bir cüz okunacak!..

Meselâ:

“—O gün kamerî, hicrî ayın hangi günü?..”

“—On dördüncü günü...”

“—Tamam, on dördüncü cüz okunacak!”

“—Hangi günü?..”

“—Yirmi ikinci günü?..”

“—Tamam, yirmi ikinci cüz okunacak!” diye böyle karar verdik. Onu da şimdiye kadar uygulamaya çalıştık. Bundan sonra da inşaallah uygularız.

Allah-u Teâlâ Hazretleri Kur'an'la bağlantılarımızı çok canlı, kuvvetli eylesin... Biz Kur'an-ı Kerim'i sevelim, Kur'an-ı Kerim de bize Allah-u Teâlâ Hazretleri'nin huzurunda şefaathçi olsun...

b.Dünya Hayatı Oyun ve Eğlencedir

Şimdi bu bakımdan biz yirmi birinci cüze gelmiştik, burada Şevval ayının yirmi biri oluyor. Tabii, Türkiye'den biraz farklılıklar olabilir. Yirmibirinci cüzden Ankebut Sûresi'nin son ayetlerini size okumak istiyorum.

Ben de kendi kendime karar aldım, bana her gittiğim yerde, “Hocam bir konuşma yap!” diye konuşma teklif ediyorlar. Ben de o gün hangi cüzde isek, o cüzden bir konu seçme kararı almıştım. Şimdi size, bu içinde bulunduğum günün cüzünün içinden bazı ayetleri açıklamak istiyorum. Allah-u Teâlâ Hazretleri anlayıp, dinleyip, uyup, rızasını kazanmayı nasib eylesin...

Bu okuyacağım, Ankebut Sûresi'nin altmış dördüncü ayet-i kerimesi. Zâten altmış dokuz ayet tamamı. Buyuruyor ki Mevlâmız, alemlerin Rabbi, yaradanımız, yüce Allah-u Teâlâ Celle ve A'lâ Hazretleri:

وَمَا هَذِهِ الْحَيَاةُ الدُّنْيَا إِلَّا لَهُوٌّ وَلَعِبٌ وَإِنَّ الدَّارَ
الْآخِرَةَ لَهِيَ الْحَيَوَانُ لَوْ كَانُوا يَعْلَمُونَ

(العنكبوت: ٦٤)

(*Ve mâ hâzihi'l-hayâtü'd-dünyâ illâ lehvün ve laibün*) “Bu hayat-ı dünya ancak bir oyalanma ve bir oyundur, başka bir şey değildir.”

El-hayâtü'd-dünyâ ne demek?.. Bize yakın olan, içinde bulunduğumuz hayat demek... *Dünya* burada yeryüzü, yerküre mânâsına gelmez, *el-hayat* kelimesinin sıfatıdır. Yâni en yakın olan hayat, daha yakın olan hayat.

İki tane hayat var, biliyorsunuz sevgili dinleyiciler. Birisi, *el-hayâtü'l-âhireh*; sonraki hayat, öbür hayat, öbür dünyadaki hayat diyoruz ya, bu tabii biraz hatalı oluyor. Arapça bilenlerin kulaklarını tırmalar bu çeşit tabirler ama, Türkçede yerleşmiş. Öteki hayat, ölümden sonraki hayat, ahiret diyoruz ona kısaca... Ahiret, sonraki demek; *el-hayâtü'd-dünyâ* da şimdiki, şu andaki hayat... İçindeyiz ya, yakın ya bize, içinde olduğumuz için hayatü'd-dünya diyoruz.

Şu anda biz birinci hayattayız şu konumda... İnsan öldükten sonra, kıyamet koştuktan sonra ikinci hayat, ahiret hayatı başlayacak.

Bu dünya hayatını nasıl tarif ediyor Rabbimiz: (*Ve mâ hâzihi'l- hayâtü'd-dünya*) “Bu birinci hayat, (*illâ lehvün ve laibün*) bir oyalanmadan ve oyundan başka bir şey değildir.”

Lehv demek, insanın gafilce oyalanması, havaya boş zaman harcaması demek... *Laib* ne demek; o da oyun demek, oyun oynamak demek... Yâni havaya harcama ve bir oyun... Bu dünya hayatı böyle bir gaflet ve bir oyundur. Bir çok kimse için böyle... Maalesef birçok kimse hayatın önemini anlayamıyor, hayat boşa geçiyor. Bir oyun ile, birtakım oyunlarla, eğlencelerle hayat-ı dünya ziyan oluyor.

Peki işin doğrusu ne?.. İşin doğrusu, hayat-ı dünyanın bir imtihan olduğunu bilmek, ahirete hazırlanmak. Bir saniyesini bile boşuna harcamamak...

Nitekim ayet-i kerimenin devamında buyruluyor ki: (*Ve inned- dâre'l-âhirate lehiye'l-hayevân*) “Ahiret yurduna, bu hayat-ı dünyadan sonra gelecek olan sonraki yurda gelince, işte asıl yaşam o...”

Hayevan kelimesi, hayat kelimesi gibi masdardır aslında; yaşam demek, yaşamak demek... Asıl yaşamak işte o, asıl hayat o... Yaşayan mahlûklara da biz *hayvan* diyoruz, yine aynı kelime, canlı demek yâni... Hattâ belki duymuşsunuzdur, biraz da garibinize gitmiştir:

الْإِنْسَانُ حَيَوَانُ النَّاطِقُ

(*El-insânü hayevânü'n-nâtık*) “İnsan konuşan bir hayvandır.” diye duymuşsunuzdur. Konuşma meziyeti çok önemli olduğundan, insanı öyle tarif etmiş bir düşünür.

Tabii, hayvan filân deyince, Türkçe’de hakaret mânâsına kullanıldığından, insan garipsiyor. Ama burada *hayevan* ne demek?.. Yaşam demek, yaşamak demek, hayat demek... Yâni asıl hayat işte o... Öteki yurt var ya, insanların öldükten sonra, dünyanın bozulmasından, kıyametin kopmasından sonra öbür taraf var ya; asıl hayat işte o, işte asıl yaşam orada!” diyor Rabbimiz, alemlerin Rabbi...

(*Lev kânû ya’lemûn*) “Ah keşke cahiller, imansızlar, gâfiller bunun böyle olduğunu bir anlayabilseylerdi, bilselerdi!” (Ankebut, 29/64) diye bir ifade ile, düşündürücü, heyecanlandırıcı bir sözle bitiyor ayet-i kerime...

Demek ki, bu dünya hayatı bazı kimseler için neymiş maalesef?.. Bir oyalanma, bir oyun, bir eğlence, gidiyor işte... Ama işin doğrusu, burası insanın asıl yeri değil, istese de kalamıyor. Asıl yurdu, asıl güzel yaşamın olacağı yer ahiret... Keşke bunu insanlar bilmiş olsalardı diyor.

Birçok insan maalesef böyle düşünmüyor. Allah-u Teâlâ Hazretleri böyle buyuruyor, fakat birçok insan böyle düşünmüyor. Bir kere bizden önce yaşamış olan milletlerin, inançla ilgisi olmayan düşünürlerinin ortaya attıkları sözler

var, görüşler var... Onlar felsefe tarihine girmiş. “İşte filanca filozof şöyle dedi, falanca filozof böyle dedi...”

Araplar filozofa hakîm diyorlar, biz de düşünür diyoruz. Hindi de düşünür ama, tabii sistemli, düzenli, derli toplu düşünmek, bayağı yüksek seviyede düşünen kimse demek...

Şimdi pek çok kimse, “Boşver ahireti!” diyor, ahirete inanmıyor, ahireti inkâr ediyor, “Ne varsa bu dünyadadır.” diyor. Bazı inanç sahipleri bile böyle inanıyor, vur patlasın, çal oynasın eğlenmeye bakıyor. Eğlenmek ve keyif de para ile olduğundan, parayı her ne yolla olursa olsun elde etmek önemli oluyor bazı insanlar için...

Maddeci insanlar için, gözünü hırs bürümüş insanlar için para her şey oluyor. Din, iman, her şey para oluyor. Onu kazanmak için de icabında yol kesiyor, icabında soygun yapıyor, icabında insan kandırıyor, icabında kan döküyor, icabında can yakıyor, icabında safları aldatıyor... Bir çaresini buluyor, milyonları, milyarları, trilyonları yutuyor. Hatta bu işin fecaatini belirtmek için diyorlar ki:

“—Bu adam deveyi görse hamuduyla yutar.”

Yâni deve kocaman bir mahluk, üstünde de *hamut* denilen oturmaya mahsus semer gibi şeyi var. Onu bile çıkarmayacak, neredeyse bütünüyle ağzına atacaktır. O kadar hırslı, o kadar haramdan korkmayan insan mânâsına...

Birçok kimse böyle, batı böyle... Batı materyalist.

“–Komünistler?..”

Onlar da materyalist... Ahireti inkâr ediyorlar, dini inkâr ediyorlar, her şey para, her şey maddiyat... Karl Marks’a göre, Lenin’e göre, falanca düşünüre göre, filânca dinsiz filozofa göre böyle...

Ama bu doğru değil; ahiret var, dünya hayatı geçici, kısa... Hani nerede bu lafları söyleyen insanlar?.. Hepsi toprağın altında... Bir ara heykelleri dikilmişti, şimdi heykelleri parçalandı. İpleri taktılar, heykellerini devirdiler. Biz Azerbaycan’a, Özbekistan’a gittiğimiz zaman pek çok devrilmiş, parça parça edilmiş heykel gördük. Siz de belki mecmualarda böyle resimlerini görmüşsünüzdür.

Bir çok kimse aldanıyor bu dünyaya, hiç bitmeyecek sanıyor dünya hayatı ama, bitiyor. Gençlik de elde kalmıyor, hayat da elde kalmıyor. Fani dünya, muvakkat dünya, sayılı günler gelip geçiveriyor. Bir de bakıyor ki insan, iş bitmiş. İşin sonuna geldiği zaman da, şairin dediği gibi geriye doğru baktığı zaman:¹

¹ Ahmet Haşim’e ait şiirin tamamı şöyle:

*Ağır ağır çıkacaksın bu merdivenlerden,
Eteklerinde güneş rengi bir yığın yaprak;
Ve bir zaman bakacaksın semaya, ağlayarak...
Sular sarardı, yüzün perde perde solmakta;
Kızıl havaları seyret ki akşam olmakta...
Eğilmiş arza kanar muttasıl kanar güller,
Durur alev gibi dallarda kanlı bülbüller,
Sular mı yandı, neden tunca benziyor mermer
Bu bir lisan-ı hafidir ki ruha dolmakta;
Kızıl havaları seyret ki akşam olmakta...*

*Ağır ağır çıkacaksınız bu merdivenlerden,
Eteklerinde güneş rengi bir yığın yaprak;
Ve bir zaman bakacaksınız semaya, ağlayarak...*

Tabii, ağlayarak bakıyor o zaman... Ziyah edilmiş ömür yapraklarını, böyle merdivenin aşağısında yığılmış görünce, havanın da akşam olmak üzere olduğunu görünce, tabii o zaman ağlıyor ama, iş işten geçmiş oluyor.

Bence bu gerçekleri yaşlı insanlar daha iyi anlar, onlara sormak lâzım! işte asıl hayat olan ahiret yurduna rağbet etmek, onu kazanmak; yâni cenneti kazanmağa çalışmak lâzım! Allah'ın rızasını elde etmeğe çalışmak lâzım!

Bu gerçekleri biz m'minler şimdiden biliyoruz. Peygamber Efendimiz bildirdiği için, Kur'an-ı Kerim yazdığı için biliyoruz. Gayrimüslimler veya dinsizler, ateistler, tanrı bile tanımayan insanlar; onlar hiç bunlara inanmıyor. Onlar ne zaman anlayacaklar bu gerçekleri?.. Başları dank ettiği zaman, ahirette bu gerçekleri gördükleri zaman...

أَلَيْسَ هَذَا بِالْحَقِّ قَالُوا بَلَىٰ وَرَبِّنَا

(الحقاف:٢٤)

(*Eleyse hz bi'l-hak?*) "Sizin dünyada iken inkâr ettiğiniz bu şeyler gerçek miymiş?.." diye sorulunca; (*Kl bel ve rabbın*) "Rabbimize yemin olsun ki, gerçekmiş." (Ahkf, 46/34) diyecekler amma, o zaman iş işten geçmiş olacak.

“—Haydi bakalım azabı çekin; cezanızı, belânızı bulun!” denilecek onlara...

Asıl mühim olan, işte asıl hayatın orası olduğunu anlayıp onu elden kaçırmamak, güzel bir yaşam sürmek.

Müslüman ahireti hedef aldığı zaman, cenneti hedef aldığı zaman ne kaybediyor?.. Hiç bir şey kaybetmiyor. Ahireti kazanıyor, dünyası da daha düzenli oluyor. Toplumunu da daha düzenli oluyor, ailesi de daha düzenli oluyor, işi de daha düzenli oluyor, kalbi de daha huzurlu oluyor, sıhhati de daha güzel oluyor... Her şey, tam müslüman için daha güzel oluyor. İnsanların çoğu bunu anlayamıyorlar maalesef... Keşke anlasalar da, akıllarını başlarına toplasalar da, iş işten geçmeden Allah'ın istediği çizgiye gelseler, tavrı takınsalar!

Biliyorsunuz, Kur'an-ı Kerim'de geçiyor: Mûsâ AS'ın karşısına çıkan, onu üzen, kadınları sağ bırakıp da erkek çocukları öldüren Firavun, Mûsâ AS ve ashabını öldüreyim diye arkasından kovalayıp da denizin kenarına kadar gelince, onlar karşıya geçince, denizin içine bineklerini sürdüğü zaman, sular kapanıp boğulan Firavun, ne diyor en son anda:

“—Benî İsrâil'in inandığı, şu Mûsa'nın, Hârun'un inandığı tanrıya ben de şimdi inandım, ben de müslümanlardım!” diyor.

Yâni daha ahirete gitmeden, dünyada öleceği zaman, gözünden perdeler kalktığı zaman gerçekleri anlıyor. Keşke iş işten geçmeden bütün insanlar anlasa!..

Biz bütün insanların iyiliğini istiyoruz. Dünyada ne kadar insan varsa, bunların hepsi bizim kardeşlerimiz. Nereden kardeş oluyor?.. Hazret-i Adem'in evlâtları olduğu için kardeşlerimiz. Benî Adem, Ademin evlâtları... Hepsi kardeşlerimiz ama imansız, fâsık, fâcir... filân. Keşke doğru düzgün insanlar olsalar!

Kur'an-ı Kerim, onların bir durumunu gözümüzün önüne sermek için altmış beşinci ayet-i kerimede buyuruyor ki:

فَإِذَا رَكِبُوا فِي الْفُلِكِ دَعَوْا اللَّهَ مُخْلِصِينَ لَهُ الدِّينَ
فَلَمَّا نَجَّاهُمْ إِلَى الْبَرِّ إِذَا هُمْ يُشْرِكُونَ
(العنكبوت: ٦٥)

(*Feizâ rakibû fi'l-fülki*) “Bu gibi herifler, bu cahiller, bu anlayışsızlar; asıl hayatın ahiret olduğunu, cenneti kazanmak gerektiğini, dünya hayatının ise bir eğlence ve boş bir şey olduğunu, oyun olduğunu anlayamayanlar, gemiye bindikleri zaman, dalga çıktığı zaman, gemi sallanmaya başladığı zaman; (*deavu'llâhe muhlişîne lehü'd-dîn*) tamâmen Allah'a inançlı olarak, dinin, şeriksiz olarak doğrudan doğruya ibadetin yapılması gerektiğine kânî olarak; Allah'tan başkasını düşünmeyerek, şirk koşmadan, hâlisâne, katıksız olarak, dini Allah için düşünür bir vaziyette, başlarlar Allah'a dua etmeye:

‘—Yâ Rabbi, aman şu gemi batmasın, aman kurtulayım! Kurtulursam neler yapacağım, kurbanlar keseceğim, fakirlere şunları dağıtacağım... Açları doyuracağım, çıplakları giydireceğim, şu kadar hayır, bu kadar hasenat yapacağım!’ derler.”

(*Felemmâ neccâhüm ile'l-berri*) “Dualarını kabul edip de, Allah onları karaya çıkarttığı zaman; o dalgalar gemiyi batırmayıp da bu şiddetli fırtınadan, kasırgadan kurtulup, Allah onları karaya çıkarttığı zaman; o zaman ne yaparlar?.. (*İzâ hüm yüşrikûn.*) Başlarlar Allah’a şirk koşmağa... Başlarlar putlara ve sâireye müşrikâne tapınmağa... Denizde verdikleri sözü unuturlar. Gemi sallanırken, kasırga eserken korku ile yaptıkları vaadleri unuturlar.” (Ankebut, 29/65)

Bundan sonraki altmış altıncı ayet-i kerime tehditli:

لِيَكْفُرُوا بِمَا آتَيْنَاهُمْ وَلِيَتَمَتَّعُوا فَسَوْفَ يَعْلَمُونَ

(العنكبوت: ٦٦)

(*Li-yekfürû bimâ âteynâhüm ve li-yetemetteû*) “Hadi bakalım kâfirliklerine devam etsinler! Verdiklerimize küfrân-ı nîmette bulunmaya ve verdiğimiz nimetlerle nîmetlenip kâfirliklerini yapmağa devam etsinler bakalım!.. (*Fesevfe ya'lemûn.*) İleride anlayacaklar.” (Ankebut, 29/66)

İleride ne zaman?.. İlerideki en yakın zaman, gözlerinden perde kaldırılıp ölecekleri

zamandır. Firavun'un iman ettiği zaman gibi. Ondan sonrası nedir?.. Ahirette cenneti, cehennemi, sıratı, mahkeme-i kübrâyı görüp şafak attığı zamandır. O zaman anlayacaklar ama, iş işten geçmiş olacak! Bu dünya hayatında biraz keyif yaptılar, kâr mı?.. Hayır! Onlar fitil fitil burunlarından gelecek.

أَوْلَمْ يَرَوْا أَنَّا جَعَلْنَا حَرَمًا آمِنًا وَيُتَخَطَّفُ النَّاسُ
مِنْ حَوْلِهِمْ أَفَبِالْبَاطِلِ يُؤْمِنُونَ وَبِنِعْمَةِ اللَّهِ
يَكْفُرُونَ

(العنكبوت: ٦٧)

(*Evelem yerav ennâ cealnâ haramen âminen*)
“Ey Habîbim, görmüyorlar mı bu Mekke'nin müşrikleri: Biz bu beldeyi bak emniyetli bir muhterem Harem-i Şerif kıldık, emniyetli bir belde kıldık. İnsanlar burada rahat yaşıyorlar. (*Ve yütehattafü'n-nâsü min havlihim*) Etrafındaki insanlar harb, darp, sıkıntı, baskın, bozgun, savaş, neler çekerken buradaki emniyeti görmüyorlar mı?..

(*Efebi'l-bâtılı yü'minûne ve bi-ni'meti'llâhi yekfürûn.*) Batıla inanıp da, hâlâ Allah'ın nimetlerine karşı nankörlük etmeye devam mı edecekler?..

Niye böyle nimeti idrak edip de, Allah'a şükretmiyorlar?.. Niye Allah'ın yoluna gelmiyorlar, senin davetini anlamıyorlar, İslâm'ı kabul etmiyorlar?..

وَمَنْ أَظْلَمُ مِمَّنِ افْتَرَى عَلَى اللَّهِ كَذِبًا أَوْ كَذَّبَ
بِالْحَقِّ لَمَّا جَاءَهُ أَلَيْسَ فِي جَهَنَّمَ مَثْوًى لِّلْكَافِرِينَ

(العنكبوت: ٦٨)

(*Ve men azlemü mimmeni'fterâ ale'llâhi keziban ev kezzebe bi'l- hakkı lemmâ câeh*)
“Allah’a yalan isnad edenler; yalan söylemek sûretiyle Allah böyle söylüyor diyerek, yalanları iftira olarak Allah’a isnad edenler; veyahut da kendilerine tebliğ edilen hakkı yalanlayanlar, kendilerine hak geldiği zaman kabul etmeyenler ve Allah hakkında yalan yanlış, uydurma inançları, fikirleri söyleyenlerden daha zalim kim olabilir?..” (Ankebut, 29/68)

Demek ki, dünyanın en zalimleri kimlermiş?.. Allah’ın söylemediği şeyleri, Allah söyledi diye insanlara yutturmağa çalışanlar, böylece Allah’a iftira edenler; veyahut Allah’ın hak peygamberleri, hak kitapları ile kullara göndermiş olduğu gerçekler kendilerine geldiği halde, mucizeleri, güzel şeyleri gördükleri halde inkâr edenlerden daha zalim kim olabilir?.. Evet, en zalim bunlardır.

Çünkü bütün kötülükler inançsızlıktan başlıyor, inançsız insanın etrafa verdiği zararın haddi hesabı olmuyor, asırlarca da devam ediyor. Bir inançsız filozofun yalan yanlış, yamuk fikirleri asırlarca nice insanları raydan çıkartıyor. Ondokuzuncu Yüzyıl’ın korkunç materyalizmi, Yirminci Yüzyıl’da bizim memleketimizdeki şehidlerin evlâtlarını, imanlı insanların

evlâtlarını nasıl kâfir yaptı?.. Nasıl dinsiz oldular, nasıl inkâra girdiler, nasıl İslâm'dan koptular?..

Allah saklasın, ne kadar büyük zararları oluyor!.. Bir inançsız insanın yazdığı bir kitabın, söylediği zehirli bir sözün asırlar boyu zararı devam ediyor. İyi insanların güzel sözlerinin faydası devam ederken, ötekilerin de zararı devam ediyor. Bir *Mesnevî*'nin güzel tesirleri Avrupa'da, Avustralya'da, Amerika'da insanların müslüman olmasına, Mevlevî olmasına sebep oluyor.

Geçen gün burada bir yere davetli idik, birisi geldi. İngiliz asıllı, kendisi çok müeddeb... Hanımı hanımlar kısmında bizim hanımla görüşmüşler, bizim hanım çok beğenmiş. Mevlevî imiş. Bizim de Mevlânâ Efendimiz'le irtibatımız var, tabii ilgilendim ben... Onun bağlı olduğu şeyh Avustralyalı birisi imiş, bize de selâm göndermiş.

Bak, iyi insanların iyiliği, evliyâullahın kerametleri, faydaları, faziletleri ne kadar devam ediyor!.. Yirminci Yüzyıl nerde, Mevlânâ Celâleddîn-i Rûmî Efendimiz'in *Mesnevî*'sini yazdığı asır [13. Asır] nerede?.. *Mesnevî* hâlâ insanlara nasıl güzel etki ediyor... Yunus Emre'nin ilâhileri nasıl hâlâ dillerden düşmüyor. Nice insan doğru yola giriyor.

Allah-u Teâlâ Hazretleri iyinin tesirini devam ettiriyor. Aksine, bunun zıddına olarak da kötü insanların, inkârcıların, kâfirlerin, müşriklerin, Allah'a yalan isnad eden, yalan din uyduran, yalan yolda yürüyen insanların da zararları devam ediyor.

Ama ne olacak?.. (*Eleyse fî cehennememe mesven li'l-kâfirîn*) “Cehennemde kâfirlere yer mi yok? Onların hepsi cehenneme tıkılacak!” *Mesvâ*, mekân demek... “Kâfirlere mekân mı yok, yer mi yok cehennemde?.. Hepsi cehenneme tıkılacak, yerleri hazır!” buyruluyor. (Ankebut, 29/68)

c.Allah yolunda Cihad

En sonuncu, Ankebut Sûresi'nin altmış dokuzuncu ayetine ulaştık. Buyuruyor ki Allah-u Teâlâ Hazretleri:

وَالَّذِينَ جَاهَدُوا فِينَا لَنَهْدِيَنَّهُمْ

سُبُلَنَا وَإِنَّ اللَّهَ لَمَعَ الْمُحْسِنِينَ

(العنكبوت: ٦٩)

(*Ve'llezîne câhedû fînâ*) “Bizim uğrumuzda, bizim rızamızı kazanmak için hak yolda cihad edenlere gelince; (*lenehdiyennehüm sübülenâ*.) biz onları hidayet yollarına, güzel yollara, faziletli yollara, bize getiren, kulu Allah'a erdiren yollara sokacağız, hidâyet edeceğiz. O güzel yollardan bize gelecekler, bize kavuşacaklar, Allah'ın sevgili kulu olacaklar. Bizim uğrumuzda cihad edenlere, biz yollarımızı gösteririz. Yollarımıza onları sevk ederiz, kılavuzlarız.” buyuruyor. Cihad edenleri müjdeliyor Allah- u Teâlâ Hazretleri...

(*Ve inna'llâhe lemea'l-muhsinîn*) “Hiç şüphe yok ki Allah-u Teâlâ Hazretleri, muhsin kullarını severek, destekleyerek, onlarla beraberdir.”

(Ankebut, 29/69) buyruluyor.

Aziz ve muhterem kardeşlerim! En son ayet-i kerimeden, cihad edenlerin Allah'ın ne kadar sevgili kulu olduğunu anladık. *Cihad* ne demektir?.. Allah yolunda, hakkın hâkim olması için, bâtılın silinmesi, yok olması, kaldırılması için, insanla İslâm arasındaki bütün engelleri kaldırmak için yapılan bütün gayretler cihaddır.

Bazan insanın kendi nefsi engel olur, nefsiyle cihad edecek... Bazan şeytan karşısına çıkar, şeytanla cihad edecek, onu def edecek... Bazan kâfir çıkar, kâfirle cihad edecek... Bazan münafık çıkar, dışı müslüman görünüşlü ama içi kâfir herifler çıkar; onlarla uğraşacak, hakkı tutacak, hayrı tutacak, güzeli tutacak, güzel şeyleri yapmağa gayret edecek.

Muhsin ne demek?.. Güzel şeyleri yapan demek... *Hüsn*, güzellik demek; *hasen* güzel demek; *ihsan*, güzel yapmak demek; *muhsin* de güzel yapan insanlar demek... Böyle yaptığı işi güzel yapan insanlarla, Allah muhakkak beraberdir.

Ama ayet-i kerimenin başına baktığımız zaman, bu her işi güzel yapan insanların da mücahidler olduğu da anlaşılıyor. Buradan Allah'ın dinini hâkim kılmak, hakkı hâkim kılmak, bâtılı yok etmek için cihad eden insanların muhsin kullar olduğu anlaşılıyor.

Allah-u Teâlâ Hazretleri hepimizin maddeten, mânen, aklen, fikren, kavlen her yönden bütün çalışmalarını dinimizi geliştirecek, yükseltecek,

müslümanlara faydalı olacak şekilde o yönlere yönelmeyi hepimize Allah nasib etsin...

Öyle olan kullarından eylesin... Her şeyi en güzel yapan muhsin kullarından eylesin...

Bizi o rızası yollarına, kendisine kavuşturan yollara sevk etsin, o yolları bizlere buldursun, o yollara bizi soksun... Kendisine kavuşanlardan, rızasına kavuşanlardan, cemâline erenlerden, cennetine girenlerden, rıdvân-ı ekberine vâsıl olanlardan eylesin cümlemizi... Sizleri, bizleri, sevdiklerimizi, anne babalarımızı, evlâtlarımızı, dostlarımızı, arkadaşlarımızı bu duâya dâhil eylesin...

İki cihanda aziz ve bahtiyar olun, aziz ve sevgili Akra dinleyicileri!

Es-selâmü aleyküm ve rahmetu'llâhi ve berekâtühû!..

Prof. Dr. Mahmud Es'ad COŞAN

20. 02. 1998 - Venmark / AVUSTRALYA

[Bütün CUMA SOHBETLERİ'ne PDF olarak ulaşmak için tıklayınız.](#)

SERVER
Kürsü